

**АЛЕКСАНДЪР ПУШКИН
ПРИКАЗКА ЗА ЦАР САЛТАН,
ЗА НЕГОВИЯ СИН, СЛАВНИЯ
И СИЛЕН КНЯЗ ГВИДОН
САЛТАНОВИЧ И ЗА
ПРЕКРАСНАТА КНЯГИНЯ
ЛЕБЕД**

Превод от руски: Младен Исаев, 1971

chitanka.info

Три девици у дома
прели в късната тъма.
„Ако бих била царица —
рекла първата девица, —
нагостила бих с обяд
целия покръстен свят.“
„Ако бих била царица —
рекла нейната сестрица, —
бих могла да изтъка плат —
света да облека.“
„Ако бих била царица —
рекла третата сестрица, —
аз на царя мил и драг
бих родила син юнак.“

Рекла само и в тъмата
леко скръцнала вратата,
влязъл там самият цар,
на страната господар.
Спрял отвънка зад стобора,
той подслушал разговора
и харесал — тъй добра —
царят третата сестра.
„Здрасти, хубава девице —
рекъл той, — бъди царица
и юнак ми ти роди,
щом септември захлади.
А пък вие, гълъбици,
двете с вашата сестрица
от дома си подреден
хайде тръгвайте след мен:
първата ще е готвачка,
втората ще е тъкачка.“

Трите с царя хубавец
влезли в чудния дворец.
И преди да се стъмнило,

се извършило венчило.
Седнал царят най-подир
със царицата на пир.
После на легло богато
от кост слонова и злато
легнали за първи път
младоженците да спят.
А готвачката бесняла,
с плач тъкачката лудяла
в люта завист и злина
срещу царската жена.
А царицата чудесна,
без да чака, син понесла
в тая нощна тишина.

А била тогаз война.
Цар Салтан с врага воювал —
яхнал кон и се сбогувал,
рекъл да се пази тя
и да помни любовта.
Докато се биел люто
надалеч в поле прочуто,
срок дошъл да има син;
той родил се цял аршин.
Бдяла майката царица
като над орле орлица;
на честития баща
с конник пратила вестта.
А сестрите във палата
с Бабариха — злата сватя,
за да й напакостят,
rekli конника да спрат;
друг изпратили с такова
хитро съчинено слово:
„От царицата добра
нямаш син, ни дъщеря,
нито жаба, ни мишленце,

а неவிжданo зверенце“.

Чул от конника вестта
слисаният цар баща
и едва в гнева си бесен
пратеника не обесил;
но след малко се смилил
и в двореца наредил:
„Да се чака възвращение
и законното решение.“

Конникът със грамота
се завърнал сутринта.
А сестрите във палата
с Бабариха — злата сватя,
rekli да го оберат;
почнали да го поят,
чантата му те окрали,
друга заповед му дали —
конникът, туй не разбрал,
тази заповед предал:
„Заповядва строго царя
на придворните боляри
в миг царицата с плода
да захвърлят вдън вода.“
Натъжените боляри
за царицата скърбляли
и за малкото дете —
влезли в спалнята им те.
Обявили с пълна вяра
волята на господаря,
чели указа на глас.
И царицата завчас
със сина ведно сложили
в бъчва и я насмолили,
пуснали я в океана
заповед уж на Салтана.

В синя вис блестят звездите,
в морска шир бучат вълните;
облак по небе лети,
бъчва по море кънти.
Вътре тъжната царица
сълзи лей като вдовица;
а синът расте, расте
не със дни, а с часове.
Нощ. Царицата все плаче...
А синът вълна подкача:
„Вълна моя, ти вълна!
Ти, която в тишина
плискаш, дето си желаеш,
с морските скали играеш,
потопяваш брегове,
носиш лодки, ветрове —
не погубвай ни, послушай,
изхвърли ни ти на суша!“
Чула волната вълна,
върху бряг във светлина
бъчвата изнесла леко
и отлитнала далеко.
Тъй, спасили се от смърт,
сетили те земна твърд.
Кой оттук ще ги избави?
Бог нима ще ги остави?
На нозе синът стоял,
в дъното глава опрял,
понапънал се и ето. —
„Как прозорец към небето
да отворя?“ — промълвил,
с удар дъното пробил.

Дишали сега на воля;
гледат — хълм, морето долу,
а на хълма извисен

люшка клони дъб зелен.
Мисли си синът: вечеря
аз ще трябва да намеря.
От дъба откъртил прът
и на лък го свил синът,
свилен шнур свалил от кръста
и лъка увил чевръсто.
от тръстика взел стрела,
остра, зла като игла,
и потеглил през долина
той, на лов в морето синьо.

Щом брега достигнал той,
чул отблизо стон и вой...
Цялото море ревяло;
нещо лошо се видяло:
лебед пляска със крила,
ястреб гони го — стрела;
плиска лебедът водата,
мъти я, плющи с крилата...
Ястребът със клюн студен
го кълве окървавен...
Но стрелата в миг извила
и се в ястреба забила —
кърви ястребът пролял
и ловецът млад се спрял;
гледа: ястребът се дави,
но не птичи вик издава.
Лебедът натам снове,
злия хищник той кълве,
бърза с гибелта му близка,
дави го, с крила го плиска —
на ловеца млад и мил
той по руски промълвил:
„Ти си, княже, мой спасител,
мой юначен избавител,
не скърби, че зарад мен

ще гладуваш някой ден;
че морето взе стрелата,
че те сполетя бедата.
Аз ще ти благодаря
и с добро ще те даря:
ти спаси не лебед-птица,
а с живот дари девица,
и не ястреб стрелна ти,
а магьосник усмърти.
Няма век да те забравя.
Ще ме найдеш вред такава;
време е да си вървиш,
не тъжи, легни да спиш.“

Литнал този лебед-птица,
а пък майката царица
и синът ѝ този път
гладни легнали да спят.
В миг синът отворил взори,
гледа — блеснали простори,
от почуда слисан, ням,
той съгледал град голям,
чуден град, стени зъбчати,
зад стените — ред палати,
черкви приказни отвъд
с златни куполи блестят.
Той царицата събудил,
ахнала тя с глас зачуден!
Рекъл той: „Изглежда май
с нас си лебедът играй.“

Двама към града поели.
Мигом зад стените бели
там отвред като насън
проехтял камбанен звън.
Цял град се към тях отправил,
хор черковен бога славил;

в пищно злато заблестял,
срещнал ги дворецът цял;
всички ги възвеличават
и момчето обвенчават
с шапка княжеска във дар —
да им бъде главатар.
В своята столица-зорница
в сговор с майката царица
седнал той на княжи трон
с ново име: княз Гвидон.

Вятър над море лудува,
гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна.
А моряци удивени,
на палубата стълпени,
виждат острова познат
и наяве — чуден свят:
град с кубета златоглави,
пристан с каменна застава.
В залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста;
кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват.
Казват те на княза млад:
„Ний обходихме цял свят
и търгувахме сред бури
с чудни кожи от самури;
час настана да вървим,
все на изток да държим
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана...”

Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час,
през морета, океани
навестете цар Салтана
и сторете му поклон.“
Тръгнаха, а княз Гвидон
гледа със тъга в душата
как се губят в далнината.
В океана засиял
вижда — плува лебед бял.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо стоиш безгласен,
смръщен като ден мъглив?“ —
пита лебедът красив.
Князът тъжно отговаря:
„Скръб-печал ме днес изгаря:
там баща си в близък час
бих желал да видя аз.“
Рекъл лебедът тогава:
„Искаш ли да те отправя
с кораба по тез вълни?
На комар се превърни.“
Махнал лебедът с крилата
и разплискал с шум водата,
а от пръски, за беда,
князът станал вир-вода.
И докато се обърнал,
в миг се на комар превърнал,
зажужукал, полетял,
стигнал кораба и спрял,
край моряшката дружина
скрил се в малка цепнатина.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
към брега на цар Салтана

и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста;
кани ги Салтан на гости;
с тях в разкошния дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола украсен,
в тъжни мисли потопен;
а сестрите пременени
с Бабариха натъкмена
все до трона му седят
и в очите го следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява;
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,
има чудо под небето:
стръмен остров, пуст и див,
там стърчеше мълчалив,
и пустинен, и сиротен,
и на него — дъб самотен;
а на острова сега
нов град има на брега
със дворци и черкви златни
и градини необятни;
там владее княз Гвидон,
той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посетя,

княз Гвидон ще навестя.“
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя —
да не види царят жив
нивга острова красив.
„Нещо странно май че става —
смигнала за миг лукаво
тук готвачката с очи, —
град в морето да стърчи!
Знай, шуми елха в гората,
катеричка под елхата
чудни песнички реди,
гризе орехи, седи,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
с ядчици от изумруд —
туй е чуден кът нечут.“
Цар Салтан се удивява,
а комарът се вбесява
и в окото с тънък вой
жилнал злата леля той.
В миг сестрата пребледняла,
и с окото ослепяла.
Хукнали те наведнъж,
викнали: „Комара дръж!
Ах, мушице ти проклета,
ще ти счупим ний крилете!“
Той, изпълнил своя дял,
през морето полетял.

Князът пак е край морето,
гледа той води разлети,
от вълните в буен бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ —

пита лебедът красив.
Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря:
чудно чудо закопнял —
да го имам бих желал.
Имало елха в гората,
катеричка под елхата
чудни песнички реди,
гризе орехи, седи,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
бисер-ядчици валят.
лъже може би светът.“
Рекъл лебедът на княза:
„Вярно е, що се разказва:
чудото познавам аз;
сига си тъжил, мой княз;
наред вярната ни дружба
с радост ще ти бъда в служба.“
С бодра мисъл на ума
тръгнал князът към дома;
Там в градината широка
вижда на елха висока
катеричка — красота,
златен орех гризе тя,
бисерчета вади, хрупка.
Сбира златните черупки,
купчинки реди от тях,
пее, свирка си без страх
от събралите се хора
във градината и двора.
Княз Гвидон се изумил
и доволен промълвил:
„Ех, на лебеда сърцето
с радост да дари небето.“
И издигнал княз Гвидон
в двора си кристален дом,

катеричката поставил,
даже писар не забравил —
орехите да брои,
златото да удвои.

Вятър по море лудува,
гони корабче да плува,
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста,
кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво сега търгуват?
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят
и търгувахме богато
със жребци от Дон — за злато,
да вървим настана час —
дълъг път лежи пред нас:
покрай острова Буяна
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час,
през морета, океани
навестете цар Салтана
и кажете: Цар Гвидон
с обич праща му поклон.“

Гостите се поклонили,
в път поели с нови сили.
Княз Гвидон се срещнал пак

с лебеда на оня бряг.
Моли князът: пак душата
му копней за далнината...
Лебедът си замълчал,
само с пръски го облял.
И докато се обърнал,
князът се в муха превърнал,
стигнал кораба и спрял,
в пукнатината се сврял.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
към брега на цар Салтана
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста,
кани ги Салтан на гости,
с тях в красивия дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола украсен,
в тъжни мисли потопен.
А сестрите във палата
с Бабариха — злата сватя,
все до трона му седят,
като жаби зли слухтят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява,
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,

чудо има под небето:
остров има там богат
и на него — дивен град
със дворци и черкви златни
и градини необятни;
там елха се зеленей
и кристален дом светлей —
дом на катеричка жива,
и каква е закачлива!
Пее песнички цял ден,
гризе орехи весден,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
ядки-бисери блестят,
а слуги отвред следят,
вършат й услуги много,
писар отбелязва строго
всеки орех, счупен днес;
стражи й отдават чест.
Леят златото в монети
и ги пращат зад морето,
а девойки с честен труд
сипват в бъчви изумруд.
Там са хората богати,
няма хижи, а палати;
там владее княз Гвидон,
той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посетя,
княз Гвидон ще навестя.“
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя —
да не види царят жив
нивга острова красив.
И тъкачката тогава
се усмихнала лукаво:

„Що за чудо? И какво —
катеричка на дърво
златни орехчета хрупа,
бисерни черупки трупа;
туй не ни учудва нас —
друго чудо зная аз:
закипи морето диво
и надигне се бурливо,
и когато с вой и бяг
то достигне стръмен бяг,
шумно се разсипе в мрака —
тридесет и три юнака,
цели в брони, слизат там,
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Нека кажем справедливо:
туй е чудо най-красиво!“
Замълчали всички тук,
никой не отронил звук.
Цар Салтан се удивява,
княз Гвидон се разгневява
и на левия гледец
кацнал нашият храбрец,
лелята му пребледняла
и с окото ослепяла;
закрещели изведнъж:
„Догони го, хващай, дръж!...
Ах, почакай ти; проклето...“
През прозорец неусетно
князът тихо се проврял,
над морето полетял.

Князът край морето скита,
гледа — сини са водите

и сред буйния им бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
Днес защо си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ —
пита лебедът красив.
Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря
чудно чудо закопнял,
да го имам бих желал.“
„Де е чудото красиво?“
„Някъде море бурливо
вдигало се с вой и бяг,
удряло пустинен бряг;
и разсипе ли се в мрака,
тридесет и три юнака
слизали тогава там —
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.“
Рекъл лебедът тогава:
„Туй ли, княже, те смущава?
Не тъжи, мой мили княз,
чудото познавам аз.
Храбреците във водата
всички са ми родни братя.
Не тъгувай, а тръгни,
гости братя посрещни.“

Князът тръгнал, скръб забравил,
на балкона се изправил,
дълго гледал: изведнъж
цялото море надлъж
шибнало скалата яка,
тридесет и три юнака

в светли брони идат там —
във очите с ясен плам
идат храбреци строени,
вождът с къдри посребрени
и със бялата брада
ги предвожда към града.
Слиза княз Гвидон отгоре,
среща гостите на двора.
И сред княжеския двор
му говори Черномор:
„Лебедът при теб в палата
със заръка ни изпрати:
в твой славен град да бдим,
нощна стража да стоим.
С тебе ще сме постоянно,
ще излизаме тук рано
от бучащите вълни
върху твоите стени.
Скоро пак града ще зърнем.
Днес в морето ще се върнем —
тежко дишаме навън.“
И градът потънал в сън.

Вятър по море лудува,
гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден,
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста,
кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват?

Казват: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,
там продавахме стомана,
злато и сребро ковано,
да вървим настана час —
дълъг път лежи пред нас
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл им тогаз:
„Господа, на добър час!
През морета, океани
навестете цар Салтана
и кажете: княз Гвидон
с обич праща му поклон.“

Гостите се поклонили,
в път поели с нови сили.
Княз Гвидон се срещнал
пак с лебеда на оня бряг.
Моли князът: пак душата
му копней за далнината...
Лебедът си замълчал,
само с пръски го облял.
И докато се обърнал,
князът се в пчела превърнал.
Зажужукал, полетял,
чак на кораба се спрял,
тихо този юначина
скрил се в малка пукнатина.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста,

кани ги Салтан на гости,
с тях в красивия дворец
влиза нашият храбрец.
Гледа: целият в позлата,
цар Салтан седи в палата
на престола позлатен,
в тъжни мисли потопен.
А сестрите — до краката
с Бабариха — злата сватя,
все край царя се въртят,
с четири очи следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява;
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?
Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,
нищо лошо зад морето;
чудо има под небето:
остров има там богат
и на него — дивен град;
всеки ден там става чудо:
закипи морето лудо
и когато с вой и бряг
то достигне оня бряг
и се спре в стената яка,
тридесет и три юнака,
цели в броня, слизат там —
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначини са отбор;
главатарят Черномор
с тях излиза от водата,
в строй ги води към палата,

та над острова да бдят,
нощна стража да стоят —
няма стража по-надеждна,
храбра, вярна и прилежна.
Там владее княз Гвидон,
той изпраща ти поклон.“
Цар Салтан се удивява:
„Ако е живот и здраве,
острова ще посетя,
княз Гвидон ще навестя.“
Млъкнали сестрите лихи,
само сватя Бабариха
се усмихнала едва:
„Що за чудо е това?
Хора идват от морето,
пазят нощем бреговете!
Истина или лъжа —
на мълвата не държа.
Има чудо по-красиво.
Носи се мълва правдива
за царкиня във света
със вълшебна красота —
денем слънце затъмнява,
нощем всичко озарява,
в къдрите й месец грей,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява;
а щом дума промълви,
сякаш ручей ромоли.
И което си е право —
туй се чудо вредом слави.“
Замълчали всички тук,
никой не отронил звук.
Цар Салтан се удивява,
княз Гвидон се разгневява,
ала в миг я съжалил —

бабата не ослепил;
зажужукал из палата,
кацнал на носа на сватя,
острото си жило впил,
та мехур се появил.
Пак се вдигнала тревога;
„Помогнете ни, за бога!
Караул! Гони, гони
и проклетника хвани...
Ах, почакай ти, проклето...“
През прозорец неусетно
князът тихо се проврял,
над морето полетял.

Князът край морето скита,
гледа — сини са водите;
и сред буйния им бяг
лебедът изплувал пак.
„О, здравей, мой княз прекрасен!
За какво си пак нещастен,
смръщен като ден мъглив?“ —
пита лебедът красив.
Княз Гвидон му отговаря:
„Скръб-печал ме пак изгаря:
хора женят се у нас,
а неженен ходя аз.“
„На коя се, княже, спираш
и я за жена избираш?“
„Казват: имало в света
днес царкиня — красота:
денем слънце затъмнява,
нощем всичко озарява,
в къдрите ѝ месец грей,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява,
а щом дума промълви,

сякаш ручей ромоли.
Истина ли е, що казват?“
Чакал отговора князът.
Лебедът замислен бил,
помълчал и промълвил:
„Да, в света живея девица,
ала не е ръкавица —
от ръка да я свалиш,
след като я подържиш.
Чуй един съвет от мене:
помисли си непременно,
щом се тя при теб вести,
да не се разкаеш ти.“
Князът с клетва уверява —
време е да се венчава,
той е всичко преценил
и е истински решил;
та дори готов е страстно
за царкинята прекрасна
да отиде тия дни
пеш зад триста планини.
Лебедът въздъхнал леко:
„Но защо така далеко?
Тя е близко в тоя час,
знай — царкинята съм аз.“
Плеснал лебедът с крилата,
литнал волно над водата,
спуснал се на оня бряг
сред цветя и храсталак,
тръснал мокра перушина
и превърнал се в царкиня:
в къдрите ѝ месец грей,
на чело звезда светлей,
със походка величава
на паун наподобява;
а щом дума промълви,
сякаш ручей ромоли.

Князът нежно я прегръща,
към двореца се завръща
да зарадва сред покой
милата си майка той.
Князът паднал на колене:
„Моя майчице рождена!
Аз избрах жена добра,
а на тебе — дъщеря.
Молим твойто разрешение,
майчино благословение —
дай ни своя благослов
да живеем във любов,“
Над главите им покорни
със икона чудотворна
тя и плаче, и реди:
„Бог над вас, деца, да бди!“
Князът дълго се не бавил,
сватба бляскава направил;
заживели в обич те
и очаквали дете.

Вятър по море лудува,
гони корабче да плува;
то вълна подир вълна
пори с вдигнати платна
покрай остров изумруден,
край града голям и чуден;
в залп оръдия гърмят,
искат кораба да спрат.
Слизат гостите по моста.
Кани ги Гвидон на гости,
дава им разкошен пир
и ги пита най-подир:
към кои страни пътуват
и с какво в света търгуват?
Казват: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят,

с забранени стоки — злато,
ний търгувахме богато;
час настана да вървим,
все на изток да държим
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана.“
Князът рекъл: „Господа,
път приятен по вода
през морета, океани
в царството на цар Салтана;
там на своя господар
припомнете, че е дал
дума да ни посещава,
а пък все не се вестява —
и предайте му поклон.“
Тръгнаха, а княз Гвидон
днес останал у дома си,
не напуснал той жена си.

Вятър весело шепти,
волно корабът лети
покрай острова Буяна,
в царството на цар Салтана,
и желаната страна
вижда се в далечина.
Слизат гостите по моста.
Кани ги Салтан на гости.
Гледат: в златния дворец
цар Салтан седи с венец,
а сестрите във палата
с Бабариха — злата сватя,
все край царя се въртят,
с четири очи следят.
Царят гостите тогава
на трапеза настанява,
пита: „Как сте, господа?
Дълго ли сте по вода?

Зло, добро ли преживяхте?
Чудеса какви видяхте?“
Рекли: „С кораба крилат
ний обходихме цял свят;
нищо лошо зад морето,
има чудо под небето:
остров стръмен и богат
и на него — чуден град
със дворци и черкви златни
и градини необятни;
там елха се зеленей
и кристален дом светлей —
дом на катеричка жива,
и каква е закачлива!
Пее песнички цял ден,
гризе орехи весден,
но не прости и чепати,
а с черупчици от злато,
ядки бисерни блестят,
а слуги отвред следят,
Зърнахме и друго чудо:
закипи морето лудо
и когато с вой и бряг
то достигне оня бряг
и облей скалата яка,
тридесет и три юнака
в златни брони слизат там —
във очите с ясен плам,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели,
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Няма стража по-надеждна,
по-безстрашна и прилежна.
Князът има си жена,
дивна като светлина,
денем слънце затъмнява,

нощем всичко озарява;
в къдрите й месец грей,
на чело звезда светлей.
Княз Гвидон там управлява,
всичко живо го прославя;
той изпраща ти поклон
и упреква те Гвидон:
«Гост да ни е обещава,
а пък все не се вестява.»“

Царят тук не изтърпял,
заповед за път издал.
А сестрите във палата
рекли с хитрата си сватя:
да не види царят жив
нивга острова красив.
Цар Салтан се не предава
и за миг ги усмирява:
„Цар ли съм или дете?“
Плахо замълчали те.
„Днес потеглям!“ —
с крак той тропнал
и вратата шумно хлопнал.

От прозореца следи
князът сините води:
те са тихи, не бушуват,
само леко се вълнуват,
под безоблачния свод
се показва чуден флот:
пори волно океана
флотата на цар Салтана.
Скочил княз Гвидон за миг,
рекъл с гръмогласен вик:
„Родна майчице — награда!
Ти, княгино моя млада!
Погледнете: хей оттам

иде татко ми насам!“
Флотът към брега приижда,
князът през тръбата вижда:
царят в кораба богат
гледа приказния град;
с него са сестрите лихи,
с него е и Бабариха,
те се чудят до една
на незнайната страна.
В миг топове загърмели
и камбани проехтели.
Слязъл на брега Гвидон,
срещнал татко си с поклон,
срещнал и сестрите лихи
с злата сватя Бабариха;
с царя към града вървял,
нито дума не мълвял.

Всички влизат във палата:
в златни брони пред вратата
царят вижда храбреци —
тридесет и три момци,
всички хубави и смели,
едри, млади, обгорели
юначините отбор
с главатаря Черномор.
Влязъл царят в ширни двори:
под елха съгледал горе —
катеричка песен пей,
гризе орех, клон люлей,
вади бисери самичка
и ги пуца във торбичка;
дворът в светлия палат
с златни люспи бил посят.
Гостите поглеждат с ласка
към княгинята прекрасна:
в къдрите ѝ месец грей,

на чело звезда светлей;
със походка величава
на паун наподобява;
и свекърва си така
води нежно под ръка...
Царят в миг познал жена си,
буйна радост го понася.
Изведнъж дъхът му спрял.
Царят в сълзи се облял.
Той прегърнал си жената
и синчето, и снахата,
седнали те най-подир
и започнал весел пир.
А сестрите във палата
с Бабариха — злата сватя,
го ударили на бяг;
ала ги довели пак.
Всичко сторено признали,
каели се и ридали;
царят, весел този път,
пуснал ги да си вървят.
През деня гуляли, пили,
после в сън се потопили.
С пиво, мед и аз гулях,
но едва мустак допрях.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.